

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ ΚΡΑΤΙΚΩΝ & ΗΜΙΚΡΑΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ Κ.Α.Π.

ΔΙ' ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΤΥΠΟΥ

ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 4 - 5^{ος} ΟΡΟΦΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 3236.455

ΑΠΟΚΟΜΜΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

18.8.73

18 AUG 1973

HN...

ΜΕΤΑΞΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΟΣ!

«Οὐδείς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν...» (Ματθ. 6, 24).

Ἡ τραγωδία τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπαπειλούμενη τραγικὴ ἀναμέτρσις τῶν ἐν Κύπρῳ ἀντιμαχόμενων Ἑλληνικῶν Πατριῶν ἀνιμιστοῦν, δυστυχῶς, τὸ μέτρον τῆς συμβολῆς τοῦ καθαιρεθέντος τέως Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου εἰς τὸ μέγα ἐθνικὸν θέμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Κεκλημένος ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος ὡς ἐκπλήρωση, ὡς προκατή- μενος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, ὑψίστην ἀποστολήν, τὴν καθοδήγησιν, δηλαδή, τοῦ ποιμνίου τοῦ πρὸς τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ τὴν ἐμπέδωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπέκυψεν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς βασιλείας τοῦ κόσμου. Κλώθων τὰ ἀσύγκλωστα καὶ μινυῶν τὰ ἄμικτα, ἐπέδωξεν ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος, διὰ τῆς ἀδιστάκτου παραβάσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνταποκρίσεως εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ, τὴν ἀσκησιν τῆς τε κοσμικῆς καὶ ἱερατικῆς ἐξουσίας, παρέχων, οὖν, τὸν τύπον τοῦ τραγικοῦ αὐτοαναϊρουμένου ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργοῦ. Παραθεωρῶν τὴν κατηγορηματικὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Θεανθρώπου, κατὰ τὴν ὅποια «οὐδὲς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἑνὸς ἀνθήσεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταφύησει», καταφρόνησε τὰ τοῦ Θεοῦ, ἠγάπησε τὰ τοῦ Καίσαρος καὶ παρέδωκε, τελικῶς, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου!...

Κατ' αὐτὸν, ὁμως, τὸν τρόπον, ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος δὲν πρόβη ἀπέδωξεν ἠρωσμένους ἐκκλησιαστικούς κανόνες, ἀλλ' ἐπρόδωσε αὐτὴν ταύτην τὴν ἀποστολήν του, ἀκολουθῶν, πρῶτος αὐτός, εἰς τὸν χώρον τῆς Ἑλληδικῆς Ὀρθοδοξίας, τὰ ἶχνη τοῦ πρῶτου διδάξαντος καὶ μέχρι σήμερον ἐμμένοντος εἰς τὴν πολιτικὴν μεταξὺ Θεοῦ καὶ δαίμονος, Πάπα Ρώμης.

Ποικίλοι παράγοντες, γεωπολιτικοί, πολιτιστικοί, θρησκευτικοί, ἰδίᾳ δὲ τὸ Ρωμαϊκὸν πνεῦμα τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας καὶ ἐπιβολῆς, συνέβαλον εἰς τὴν προβολήν τοῦ Πάπα Ρώμης ὡς διαδόχου μάλλον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου! Ὑπὸ ἀκατασχέτου ῥοπῆς πρὸς κατὰκτισιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἀνωθεν, ὁ Πάπας Ρώμης μετέβαλεν, εἰς τὴν Δύσιν, τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν — ἡ ὅποια, κατὰ τὴν διακήρυξιν τοῦ ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου, εἶναι ἡ Βασιλεία Αὐτοῦ, ἧτις δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου — εἰς Βασιλείαν τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τῆς ῥοπῆς τούτου, τὸ ἀπὸ τοῦ Παπικοῦ θεσμοῦ ἐπιπτώσεις, ὡστε νὰ διασπασθῆ ἡ ἐνοχία τῆς Χριστιανισμοῦ καὶ ἑξαιτίας τοῦ Ρωμαϊκοῦ καθολικισμοῦ ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ Πάπα καὶ ἐσημάτισε τὰς Προτεστάντικας κοινότητες. Ἐυρεῖται δὲ μαζίαι τοῦ Δυτικοῦ κόσμου ἀπεχρωμάτισθησαν θρησκευτικῶς.

Ὅθεν, δικαίως ὑπεστήριξε ὁ διαπρεπὴς σύγχρονος Ὀρθόδοξος θεολόγος, π. Ἰουστίνος Πόποβιτς, ὅτι «εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Πάπα! Ἡ οὐσία τῆς πτώσεως εἰς τὴν ἀμαρτίαν εἶναι πάντοτε ἡ ἰδίᾳ: τὸ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ τις Θεός, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του! Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἀνθρώπος, ἀναναισθητῶς, ἐξισούται μὲ τὸν διάβολον· διότι καὶ αὐτὸς ἠθελε νὰ γίνῃ Θεός διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του!...

Ὅ πνεῦμα τοῦτο τῆς ἐωσφορικῆς ὑψηλοφροσύνης τοῦ Παπισμοῦ, ὑπῆρξε ὅλος ξένον πρὸς τὸν κατ' ἐξοχὴν πνευματικὸν καὶ ὑπερκόσμιον χαρακτήρα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὅποια, παραμείνας ἀμετακινήτως βενηθροποκεντρική, ἀπέκρουσε μετὰ βεδουγγίας πᾶσαν προσπάθειαν διείσδυσε εἰς τὸν χώρον αὐτῆς τῆς Παπικῆς νόσου.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν μακράν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας — καὶ μάλιστα εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποία ὁ Παπισμὸς συγκλονίζεται ἐν τῶς τῶν συνειδήσεων αὐτῶν τούτων τῶν πιστῶν του — ἀπετόλμησεν ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου νὰ γίνῃ φορεὺς τοῦ Παπικοῦ τούτου πνεύματος, εἰς τὸν Ὀρθόδοξον χώρον, διὰ τῆς ἐγκαθιδρύσεως ἐνὸς κακετέρπου Παπικοῦ καθεστώτος ἐν Κύπρῳ! Μετ' ἐπιχειρησιν καὶ πρόσχημα τὴν καθοδήγησιν τοῦ Λαοῦ πρὸς ὑπερῆρικὴν δυσχερῶν ἐθνικῶν προβλημάτων, πράγματι δὲ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀχαλινώτου αὐτοῦ φιλοδοξίας, ὁ ποτὲ Μακαρίου ἐγκαταλείπει κατ' οὐσίαν τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ διακονίαν καὶ περιβάλλεται τὸ ἀνώτατον κοσμικὸν ἀξίωμα, πιστεύων ὅτι τὰ ὄπλα τοῦ Καίσαρος εἶναι ἀποτελεσματικώτερα τῶν τοῦ Θεοῦ!

Ὅτι, ὁμως, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος προβί- δι τοὺς οὐσιαστικώτερον περιεχόμενον τοῦ λειτουργημάτων του, διὰ τῆς ἐπιχευμάτων, μάλιστα, ἀξιοπονήτων ἐπιχευμάτων, εἶναι τοῖς πᾶσι δῆλον. Καὶ ἀποτελεῖ πρόκλησιν κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου συνειδήσεως, ὁ διισχυρισμὸς τοῦ καθαιρεθέντος Ἀρχιεπισκόπου, ὅτι παρεβίασε τοὺς Ἱερους Κανόνες διὰ νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ!

Διότι, ποῦ τῆς Ὀρθοδοξίας ἠκούσθη ὁ ποιμὴν τοῦ Λαοῦ εἰς τὴν παραβίαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων; Ἀποστολὴ τῶν Ποιμένων, εἰς τὸν χώρον τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι νὰ ὀδηγῶν αὐτοὶ τὸν Λαὸν εἰς τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Σῶμα Χριστοῦ οὐχὶ Σωματεῖον, διὰ νὰ προσδιοριζέται, ἐκάστοτε, ὑπὸ τῆς πλειονότητος τοῦ Λαοῦ, τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποστολῆς τῶν Ποιμένων. Ἀλλοίμονον, ἐὰν ὁ οἰοσθήποτε ἀρχιεπίσκοπος, ἐπικαλούμενος τὴν ἀπαίτησιν τῆς πλειονοψηφίας τοῦ Λαοῦ, θὰ ἀνάγκη εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, ἢ θὰ ἐπέδωκε τὴν ἀνάληψιν κοσμικοῦ ἀξιώματος καὶ τὴν ἀσκήσιν κοσμικῆς ἐξουσίας! Τὸ ἀσίστατον τοῦ ἀνωτέρου ἐπιχειρήματος, ὡς καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς συμπήξεως ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ ἱερατικῆς καὶ κοσμικῆς ἐξουσίας, ἀπέδειξαν, ἀπαξ ἔτι, τὰ τελευταῖα δραματικὰ ἐν Κύπρῳ γεγονότα.

Οὕτως, ὁ σπουδαιότερος λόγος διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ καθαιρεθέντος Ἀρχιεπισκόπου ἀνάληψιν καὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας — ἡ συνένωσις, δηλαδή, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του, τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡστε σύσσωμος καὶ συμπαγῆς νὰ ἐπιλύσῃ τὸ μέγα ἐθνικὸν θέμα — οὐ μόνον δὲν ἐτελεσφόρησεν, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον εἰς τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, οὕτως ὡστε νὰ εὐρίσκειται σήμερον ἡ Κύπρος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἐμφυλίου πολέμου!

Ἡ τοιαύτη ἀδιορθώτως διαψευστικὴ τοῦ κυρίου λόγου τῆς ὑπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου ἀναλήψεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἔπρεπε νὰ δ-

δηγήσῃ αὐτὸν εἰς ἄμεσον ἀποχώρησιν ἐκ τοῦ κοσμικοῦ ἀξιώματος καὶ συμμύρωσιν πρὸς τοὺς Ἱερους Κανόνες. Ἀλλ' ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος, ὄχι μόνον δὲν ἀποχωρεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐμμένει εἰς αὐτό, μὴ ὀρρωδῶν οὐδὲ πρὸ τῆς ἀπειλῆς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου! Οὕτω δὲ, ἀποδεικνύεται κατὰ τὸν πλέον πανηγυρικὸν τρόπον, ὅτι τὰ πάντα εἶναι προφάσεις καὶ προσχήματα καὶ ὅτι ἀποκλειστικὸν καὶ μόνον ἀλήθες αἷτιον τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ἀναλήψεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας εἶναι ἡ ἱκανοποίησις τῆς ἀχαλινώτου αὐτοῦ ματαιοδοξίας, χάριν τῆς ὁποίας καὶ ἐμμένει ἀπεγνωσμένως προσκεκολλημένος εἰς τὸ κοσμικὸν ἀξίωμα, ἔστω καὶ ἂν, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ προσφερθῆ, ὄχι βεβαίως ἡ σωτηρία εἰς τὸ Λαόν, ἀλλ' αὐτὸν βυθὸς ὁ Λαὸς ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βυθὸν τῆς φιλοδοξίας ἐνὸς ἀτόμου!

Ἀλλὰ καὶ ἡ συνύπαρξις ἱερατικῆς καὶ κοσμικῆς ἐξουσίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, ὄχι μόνον ἀπέδειχθη δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἀνέφικτος, ἀλλὰ καὶ οὐδεμίαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἱερατικοῦ λειτουργήματος ἐπὶ τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐσημειώθη. Ἀντιθέτως, μάλιστα! Ὁ ἄσκων τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν τέως Ἀρχιεπίσκοπος ἀποδεικνύεται, πλέον ἀκαμπτὸς πολλῶν ἐκ τῶν κοσμικῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ὡς ὁμολογοῦν καὶ φιλικῶς προσκαίμενοι πρὸς αὐτὸν, ἡ ἑλλειψὶς διαλλακτικότητος, ἡ αὐταρχικότης καὶ τὸ ἀνένδοτον ἔναντι τῶν ἀντιφρονούντων, εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν γνωρίσματα τῆς πολιτικῆς τῆς ἐποχῆς γναρίσματος.

Οὗτος, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, ὡς ἀρχηγὸς καὶ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ὑπεύθυνος τῆς κλιμακώσεως τῶν κυβερνητικῶν μέτρων «πρὸς πᾶταξιν τῆς βίας», ὡς καὶ πρὸς τὴν ἕκτασιν αὐτῆς, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν, ὑπὸ τῶν Κυπριακῶν Σωματίων Ἀσφαλείας, τῶν οἰωνδήποτε σωφρονιστικῶν μέσων κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων. Ἀλλὰ, ποῖοι εἶναι οἱ ἀντιφρονούντες κατὰ τῶν ὁποίων μάχηται ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» - Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, καὶ ἀσκει τὰ εἰς τὴν διάθεσιν του καταναγκαστικὰ μέσα τῆς κρατικῆς ἐξουσίας; Εἶναι τὸ ποιμνίον του, αὐτὰ ταῦτα τὰ πνευματικὰ του τέκνα, ἐναντὶ τῶν ὁποίων ἐπέχει θέσιν πνευματικοῦ πατρὸς καὶ, συνεπῶς, τὸ χρέος καὶ τὸ καθῆκον νὰ συμπαινεύεται καὶ νὰ διακονῆ αὐτούς, ὡς ὁ Ποιμὴν ὁ Καλὸς, κατὰ τὴν ἐντολήν τοῦ Ἀρχιποιμένου Χριστοῦ, μέχρι θυσίας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς του!

Καί, ἀσφαλῶς, ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις εἶναι ἀδιανόητον ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος» νὰ ἀσκή βίαν, νὰ ἐγκλείη εἰς τὰς φυλακάς, καὶ νὰ χρησιμοποίησιν σύγχρονα σωφρονιστικὰ μέσα κατὰ τῶν πνευματικῶν του τέκνων. Ἀποστολὴ τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου» δὲν εἶναι νὰ ὀδηγῆ εἰς τὰς φυλακάς, ἀλλὰ νὰ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῶν ἐν φυλακαῖς. Καὶ ὁμως! Ἡ ἀδίστακτος ὑπὸ τοῦ τέως Ἀρχιεπισκόπου παραβίασις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ἡ προσπάθεια αὐτοῦ ὅπως πολιτευθῆ μεταξὺ Θεοῦ καὶ δαίμονος, κατέστησε αὐτὸν διχασμένην καὶ αὐτοαναϊρουμένην προσωπικότητα. Ὡς Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, προβαίνει εἰς ἐνεργείας αἱ ὁποῖαι καταδικάζονται ἀπολύτως ὑπὸ τῆς ιδιότητος τοῦ «Ἀρχιεπισκόπου».

Ἄλλ' ὁ συμφῶνος πρὸς τοὺς Ἱερους Κανόνες καθαιρεθεὶς τέως Ἀρχιεπίσκοπος, δὲν περιορίζεται, πλέον, εἰς τὴν παράβασιν ὀρισμένων κανόνων, ἀλλ' ἐπιχειρεῖ τὴν πλήρη ἀνατροπὴν τῆς κανονικῆς τάξεως τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, ἐμπαίζων, δυνάμει τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ θεατρίζων ἱερωτάτους Συνοδικούς θεσμοὺς, διὰ τῆς ἀπαράδεκτου ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀσχερῶν τῶν ἐν παρακμῇ εὐρισκομένων παλαιφάτων Πατριαρχείων. Αὐτὸς ὁ μέγας καὶ μόνος ἔνοχος τῆς τραγωδίας τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας τολμᾷ καὶ διακηρύσσει, ὅτι θὰ προβῆ — αὐτός, ὁ καθαιρεθεὶς παραβάτης — εἰς τὴν ἀληθῆ καθαρίσιν καὶ ἀναγέννησιν αὐτῆς! Καὶ ἐννοεῖ, «ἀληθῆ καθαρίσιν» τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας τὴν... ἐκκαθάρισιν τῶν μελῶν τῆς Κανονικῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς, «ἀναγέννησιν» δὲ τὴν ἐν τῇ Κυπριακῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπικράτησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀπολύτου τυραννίας, δι' ἧς ἀποστὰ ἀνοικτιρῶνως τὸ Σῶμα τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, χειροτονῶν ψευδεπισκόπους, ζώντων τῶν νομίμων καὶ κανονικῶν τριούτων, οὕτως ὡστε καὶ ἐκαστὴν Μητροπολίτην, νὰ ὑπάρχουν δύο Μητροπολῖται! Ἀσμονεῖ, ὁμως, ὁ τολμᾶν τὴν ἀνωτέρω βεβήλωσιν τῆς Ἐκκλησίας τέως Ἀρχιεπίσκοπος, τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι «οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι».

Διὰ τῶν ἀνωτέρω καταδεικνύεται, ὅτι μετὰ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιλύσεως τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ θέματος τῆς Κύπρου, κατέλαθεν ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου τὸ ἀνώτατον κοσμικὸν ἀξίωμα, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ, τελικῶς, τὸν μὲν Λαὸν εἰς τὰ πρόθηρα τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, τὴν δὲ Ἐκκλησίαν εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Σχίσματος!

Ἀλήθεια! Τί χειρότερον θὰ ἠδύνατο νὰ διαπραχθῆ, ἐὰν ἡ διακυβέρνησις τῆς Κύπρου ἀνελαμβάνετο ὑπὸ κοσμικῶν; Καὶ εἰς τὴν ὄλως ἀπίθανῃ περίπτωση τῆς αὐτῆς ἀποτυχίας εἰς τὸν χώρον τῆς πολιτικῆς, θὰ ὑπῆρχεν ἀδιάφορος Ἐκκλησία ἡ ἐπιβουλή, διὰ σωτηρίου ἐπεμβάσεως θὰ ἐπετύγχανε τὴν συνένωσιν τῶν διστῶτων. Ἐνῷ, τῶρα, τὰ πάντα ἔχουν ἀποσυντεθῆ καὶ ἡ ἰσχυρότερὰ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς πραγματοποίησιν τῶν πεπραγμένων του, ἡ ἐπαλξὶς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔχει ἐν Κύπρῳ ἐκ τῶν ἑνδονάλωθ!

Αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα ἀμάρτημα τοῦ καθαιρεθέντος τέως Ἀρχιεπισκόπου. Παρέλαβε μίαν Κύπρον, ἡ ὅποια ἐφλογίζετο ἀπὸ τὰ Ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη, μετὰ πρωταγωνιστοῦντα τὰ «ματωμένα ράσα» καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ σημερινὸν χάος, διὰ τῆς παραβάσεως τῆς αἰωνοβίου Ὀρθοδόξου παραδόσεως.

ΚΩΝ. Δ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ
Καθηγητῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν